

XI

Raspinju me krvotoci,
ispred broda more mulja,
ludoj raji samo koci,
puna kuća dragih hulja,

brzoj nozi zru poskoci
favanom se pradjed šulja,
što će biser gladnoj stoci;
svaka draga ko šarulja

u se, na se i pada se
bludno krikne i oda se,
svi se vole svi se prče

(bolja kiša što je kruća)
pa u hropcu svi se grče
i krv kulja preko kuća.

XII

I krv kulja preko kuća
i mrak hara i noć rida
teškom suzom raspikuća
otvara se ruža stida,

u šikari usred pruća
ponavlja se raskoš vida
i panika od fla ljuća
u zanosu bilje kida,

sa gore se riječi toče
sve do mora gdje se roče
vještice u divnoj zloći,

a u glavi-divnoj boci
gdje su davnom sveca moći
užegli se čudni soci.

XIII

Užegli se čudni soci
i planule stare strasti
javljaju se mrtvi oci
počeli su noži rasti,

niz moždane ko potoci
divlji vuci i nerasti
crne kuje i poroci;
do neba će bol narasti;

zbog živih će vrištati mrtvi
dok ih zemlja ne zabrtvi
kada opet mržnje buknu

prokuhati će i krv vruća,
kada rulje ludo ruknu
doći će do rasprsnuća.

XIV

Doći će do rasprsnuća,
pomrčati će svjetlost danja,
poteći će lava vruća,
bit će bala, bit će klanja;

bit će smrtni u svanuća,
početi će stara sranja,
stari pokolj i ganuća;
zemlja ima svoja pranja

i molitve i bakanja
i zlosrećna pokajanja
pa će opet biti mira.

I moj život istim tragom
dok se napjev stari svira
u bunilu prođe blagom.

MAGISTRALE

U bunilu prođe blagom
mutno ljefo i fla kljasta
treba se suočiti s vlagom
dočekati neba tmasia,

kad se javi novom snagom
ljugav korov što obrasta
nove rane starim tragom,
bojom crnih bolnih krasta.

Moja glava iznebuha
cvjeta ognjem čudna duha,
raspinju me krvotoci

i krv kulja preko kuća,
užegli se čudni soci
doći će do rasprsnuća.

A. KAMEN

Kako sam biti lep

satirikonj

Lepo je biti lep — rekli su lepi ljudi još u davna vremena, kada je izmišljena lepota.

I ja sam se u to uverio, jer sam od samog rođenja ispao — lepo dete.

Ne želim da se mnogo opisujem, ali moram da kažem da me je, pored mnogobrojne rodbine, obožavao i kompletan komšiluk, a posebno njegov ženski deo. Činjenica je da su me susedke, dok sam se kupao, obavezno ljubile u dupe, praveći neopistivu gužvu.

I kao odrastao dečak važio sam za pravog leptana u bližem i daljem komšiluku.

— Gledajte lepog dečaka! — govorili su susedi i susedke. — Gledajte kako ima lepu glavu, lepe gornje i donje udove, lep trup!

Susedke su me tada ljubile isključivo u čelo. Nisu smeje više da me ljube tamo gde su nekad ljubile, jer sam u to vreme prilično zakoračio u pubertet, a pubertetlije su tu i tamo osetljive.

Bio sam, dakle, lep. Najlepši u komšiluku.

Naravno bilo mi je lepo što sam svima lep. Zbog toga su i meni svi bili lepi. I ja sam njima govorio: da su lepi, još malo pa skoro kao ja. Oni su onda udvostručavali komplimente na moj račun. I tako nam je bilo lepo.

I bio bih ja i danas tako lep da me nisu u školi naučili da treba govoriti istinu kad god se ona može izreći umesto laži. Rešim da proverim koliko škola ima veze sa životom.

Jednom prilikom, pošto su me susedi i susedke nahvalili kao i obično, diveći se mojoj izvanrednoj lepoti, ja stanem na sred šora i održim ovakav govor:

— Komšije i komšinice! Ne sumnjam u vaše mišljenje o mojoj lepoti. Međutim, priznajem da ja o vašoj lepoti mislim malo drukčije nego što sam vam govorio iz učti-

vosti i lepog vaspitanja. Mislim, naime, da vi niste ni mnogo lepi ni mnogo ružni.

Odmah sam primetio da se nešto čudno dogodilo. U njihovim očima moglo se videti da im sad izgledam nešto manje lep. Već istog dana čuo sam kako se šapuće: da mi je nos malo porastao, da sam se malo ugojio, da sam malo proćelav i, uopšte, da sam malo poružneo. Susedke su mi toga dana izljubile čelo i, sa suzama u očima, izjavile da je to poslednji put.

Pitao sam se: šta se to sa mnom desilo.

Zaključio sam da nisam bio dovoljno iskren i otvoren: komšiluku treba sve reći! Idućeg dana im sve kažem:

— Komšije i komšinice! Svaka vam čast, ali, daleko vam lepa kuća! Niste vi krivi što ste takvi, ali, mora se priznati da ste više ružni nego lepi. Samo, nemojte da se nervirate: našem komšiluku potrebni su i ružni ljudi! Ja nikad ne bih bio lep da vi niste ružni!

Taj govor, međutim, postigao je neželjeni efekat: od najlepšeg novorođenčeta i pubertetlije najednom sam postao najružnije staro zanovetalo.

I meni se samom gadi da opisujem svoju ružnoću, ali, moram da kažem da komšije i komšinice koriste svaku priliku da otresu o mene svoje fekalisane motke. U tom pogledu naročito se ističu žene.

Jednom zgodom, između dve takve motke, upitam ih:

— Drage susedke, molim vas, recite mi: šta treba da uradim da bih opet bio lep?

— Jedi govna! — odgovore mi i tresnu me ponovo onim motkama po onom čelu koje su nekad ljubile umesto onog dupeta koje je ljubljeno u početnoj fazi razvoja moje lepote.